

Newsletter

november 2019

Karel Appel in New York

De Nederlandse expressionistische kunstenaar Karel Appel (1921-2006) is natuurlijk het best bekend als vooraanstaand lid van de avant-gardistische CoBrA beweging uit de jaren zestig. Hoewel hij bij het grote publiek het best gekend is omwille van zijn onstuimig kleurrijke doeken, assemblages en beelden maakte hij in zijn atelier in New York ook patchworks met gekleurd textiel.

Vanaf 1957 reisde Appel regelmatig naar New York. Daar schilderde hij onder andere portretten van jazzmusici die hij had leren kennen via het atelier van Sam Francis. Hij ontwikkelde daar meer en meer zijn eigen stijl, onafhankelijk van anderen. Het atelier in New York gebruikte hij om te experimenteren met zijn schilderwerk : gedurende deze periode ging hij dan ook steeds meer in de richting van de abstracte kunst, hoewel hij dat zelf bleef ontkennen.

Na de dood van zijn partner Machteld in 1970 verliet Appel hun idyllische Château de Molesmes bij Auxerre om zich te verliezen in de drukte van New York. In deze Amerikaanse periode liet Appel zich eveneens inspireren door de Pop Art, die de straat en de consumptiemaatschappij tot kunst verklaarde. Hierdoor ging hij zich ook meer toeleggen op objectkunst i.p.v. schilderkunst. Een mooi (maar zeldzaam) voorbeeld hiervan zijn de werken die hij in New York maakte met gekleurde zijde en ander textiel, dat hij – samen met zijn bloedmooie vriendin Hennie Sutopo - kocht bij de exotische straatwinkeltjes in de Aziatische wijken van New York. De fel gekleurde weefsels naaide hij vervolgens aan elkaar tot een soort driedimensionale schildering. Karel Appel zei hierover zelf “Het straat is mijn atelier. Daar vind ik alles wat ik nodig heb, doe ik mijn indrukken op, vind ik ook het afval van de consumptiemaatschappij, waarvan ik objecten maak...”. Kunst ligt soms gewoon op straat maar het vergt een waar kunstenaar om dit zien en er objecten van te maken die anno 50 jaar later nog een plaats waardig zijn in de kunstesthetiek.

Fernando Botero (°1932)

De Colombiaan Fernando Botero is misschien wel de best bekende, nog levende Latijns-Amerikaanse kunstenaar van het moment. In zijn onnavolgbare pseudo-naïeve stijl creëert hij sculpturen, schilderijen en tekeningen waarbij mens en dier opgeblazen worden tot overdreven proporties om hun zachtheid te benadrukken of eerder als politieke satire. Botero's levenslange onderzoek van het volume leidde dan ook tot een eigen aparte stijl, het 'boteromorfisme' of 'gonflettestijl'.

Na een mislukte opleiding tot matador koos Botero op 18-jarige leeftijd voor een carrière als plastisch kunstenaar. Hoewel hij reeds een solotentoonstelling in Bogota wist te versieren op zijn 19e, reisde hij voor verdere opleiding achtereenvolgens naar Madrid, Parijs en Firenze om uiteindelijk in 1960 in New York te belanden. Hier ontstond zijn typische stijl waarvoor hij snel internationale erkenning kreeg.

In 1973 vestigt hij zich in Parijs waar hij ook monumentale bronzen sculpturen begint te maken. Hoewel het volume van de figuren een grote rol speelt, put Botero ook inspiratie uit de Zuid-Amerikaanse cultuur met gebruik van felle kleuren en inspiratiebronnen uit de pre-Colombiaanse cultuur en de Mexicaanse straatkunst. Naast stillevens en landschappen maakte Botero in zijn geheel eigen stijl ook kopieën van beroemde werken van oude meesters. In zijn recente werk sloeg Botero de richting in van de ethische aanklacht. Net als Picasso destijds, met zijn "Guernica", klaagde hij de macabere schandaalscènes aan van de recente geweldexcessen zoals de burgeroorlog in Columbia of de wreedheden van de Iraakse Abu Ghraib-gevangenis. Hoewel de kunst van Botero zeer toegankelijk is en vaak een komisch en ontroerend effect resorteert, heeft ze in recenter werk ook een schokkend effect op de toeschouwers.

Irénée Duriez (geb.1950)

De Westvlaamse kunstenaar Irénée Duriez tekent en boetseert sinds jaren sierlijke vrouwelijke figuren. Hij verwierf in binnen- en buitenland vooral grote faam met zijn enorme bronzen beelden in een klassieke stijl, waarbij hij het vrouwelijk schoon verbeeldt in een unieke combinatie van dynamiek en gevoeligheid.

Toen hij dertien jaar oud was, kerfde hij al in hout om er een beeld uit te halen; enkele jaren later experimenteerde Duriez met o.a. klei, witte natuursteen en arduin. Hoewel hij tot zijn 34e als timmerman werkte in het atelier van zijn vader, bekwaamde hij zich geleidelijk aan als kunstenaar door lessen te volgen bij Willem van Aerden aan de “Stedelijke Academie voor Schone Kunsten” in Brugge.

Als schepper van een oorspronkelijk robuuste en daarna geleidelijk zuiverder en slanke beeldtaal, beschouwt hij het levende model als een bron van creativiteit.

Een bewuste keuze die tot uiting komt in de verfijning van zijn driedimensionale aanpak, in de subtiele integratie van een tastbare emotie, spieren en spanningen. In zijn figuren wil Irénée Duriez perfectie en gevoeligheid weergeven, zijn meesterschap en creativiteit roemen en respect betonen voor de lichaamsvorm van zijn jonge model. Zijn beelden belichamen de triomf van het volume, weerspiegelen zijn basisvisie over de beeldhouwkunst en geven een vrouwelijk en bloeiend sensueel archetype weer.

In 2000 opende Duriez een eigen Beeldentuin naast zijn atelier “De oude Melkerij” in zijn geboortedorp Ichtegem, maar hij exposeert voornamelijk in de kuststeden van België en in Nederland.

Veiling 16 en 18 november 2019
Zandloperstraat 10 (ingang Kerkhofstraat)
9030 GENT - Mariakerke
veiling zaterdag 16 november : 11 en 14 uur
veiling maandag 18 november : 19.30 uur